

אבל בחולון: הספר הוותיק, מיכאל לסרי, נפטר לאחר התמודדות ארוכה עם הלם קרב

בשבועות האחרונים, עם עלייתה של הסדרה "שעת נעילה", שבו והציפו את לסרי הזיכרונות מהמלחמה הקשה

פורסם בתאריך: 26.11.20 16:39

מאת: אורן שטרנברג

מיכאל (מיקי) לסרי, שהיה מוכר בעבר לרבים בחולון הלך לעולמו אתמול (רביעי), בגיל 69, זאת לאחר שלקה בליבו. לסרי בעל מספרת "סלון מיקי" ברחוב אילת, הותיר אחריו אישה ושלושה ילדים.

47 שנה התמודד לסרי עם הזוועה שאליה נחשף במלחמת יום הכיפורים. לפני 20 שנה הוא התמוטט ואובחן כמי שלקה בהלם קרב. במהלך השבועות האחרונים מצבו החמיר בעקבות הדיון והזיכרונות הקשים ממלחמת יום הכיפורים, שהתעוררו בעקבות עליית סדרת הטלוויזיה "שעת נעילה".

רוצים להישאר מעודכנים אחר כל הידיעות החמות בחולון?

הורידו את **אפליקציית "השקמה חולון"** באנדרואיד

הורידו את **אפליקציית "השקמה חולון"** באייפון

הצטרפו לקבוצת הווטסאפ של השקמה חולון כאן והיו הראשונים לדעת

לסרי אמור היה להשתחרר באוקטובר 1973 משירות סדיר מחיל שריון, בו שירת. אולם בדיוק עם שחרורו פרצה המלחמה, שהפכה לאחד העימותים הקשים שחוותה מדינת ישראל. במקום לחגוג את השחרור, מצא עצמו לסרי בעיצומו של שירות מילואים ממושך בחזית הדרומית מול מצרים ולוקח חלק בצליחת תעלת סואץ תחת פיקודו של אריאל שרון, ששימש מפקד אוגדה 143.

"מיקי היה בטנק שהיה השני בצליחת התעלה בפיקודו של אריאל שרון", מספרת סופי, אלמנתו של לסרי. "מיקי הוציא אנשים מתוך טנקים בוערים, חלקם היו בהלוויה שלו. האירועים אליהם נחשף במהלך המלחמה היו קשים. הוא וחבריו עסקו בפנוי גופות מתוך טנקים מופגזים. זו הייתה מלחמה מאוד קשה. הוא כל הזמן דיבר על הלחימה הבלתי פוסקת ועל כך שהם היו צרכים לנקות את הטנקים מהגופות, ולהמשיך להילחם כי פשוט לא היו טנקים".

"ביום כיפור היינו יחד. מיקי היה בטנק קשא עם חמישה אנשי צוות. עברנו יחד את כל המלחמה", מספר אבי לוי, שניצל מתוך טנק בוער בזכות פעולתו המהירה של לסרי. "הגענו לתעלה וחיכינו לדוברות שיגיעו ואז חצינו על גביהן על התעלה".

בשטח מצרים היו עסוקים הטנקים בהשמדת בסיסי טילים של חיל האוויר המצרי. בהמשך הותקפו הטנקים בארטילריה כבדה, כאשר הטנק של לוי נפגע והחל לבעור. "התחלתי לחלץ את עצמי יחד עם הטען שהיה פצוע. מיקי הגיע עם הטנק שלו וצעק: 'זה הטנק של אבי לוי'. באותו רגע היה גשם ארטילרי והוא בכל זאת קפץ מהטנק ורץ להציל אותי", מספר לוי, "לאחר מכן ניסה מיקי לכבות את הטנק הבוער, אבל המטף שהיה ברשותו הפסיק לעבוד. הוא לא נכנע ופשוט החל לפזר חול על הטנק. הוא לקח את חפירה והתחיל לכסות את כל הטנק בחול".

מיכאל לסרי בחזית המצרית במלחמת יום כיפור

סופי מספרת כי כשהכירה את מיקי כלל לא ידעה כי הוא מתמודד עם הלב קרב. "לא ידעתי שהוא הלום קרב. גם הוא לא ידע. הוא היה בטוח שכולם מרגישים כך. כל היום דיבר על הצבא. הוא המשיך לשרת במילואים והשתתף גם במלחמת לבנון הראשונה ובאינתיפאדה. כל פעם כשהוא קיבל צו מילואים, במשך שלושה חודשים הוא לא הפסיק לדבר על הצבא".

אולם במהלך האינתיפאדה השנייה, שפרצה לפני כ-20 שנה, החלו הזוועות לצוף מחדש. "אני זוכרת שהיינו בטקס של צליחת התעלה בהשתתפות אריק שרון. פתאום הוא התעלף והכול התפרץ החוצה מחדש. הוא חי במלחמה כל חייו. מאז הוא הפסיק לתפקד ולא יכול היה לעבוד. סגרנו את המספרה", מספרת סופי.

בהמשך החל לסרי לעבור שיקום, אולם לדברי סופי הוא התקשה לקבל סיוע מהמדינה. "השיקום שלו התחיל בסדנה בתל השומר והציור היה תרפיה עבורו. לאחר שהיו הרבה ציורים נפתחה במקום תערוכה שמוצגת שם עד היום", מספרת האלמנה, "הוא תרם את הציורים לעמותת 'לוחמים לחיים' של עידו גל רזון. במשרד הביטחון מתנערים מחיילים הלומי קרב וכשוט לא מאמינים להם. ניהלתי מלחמה כדי שיכירו בו כהלום קרב וראיתי את ההתעלמות של הממסד מהחיילים ההלומים. כואב הלב מההתנערות הזו".

"ישנם הרבה הלומי קרב שלא יודעים עליהם שהם חווים בבית את החוויות שלהם לבד. ליוויתי אותו לאורך כל הדרך. הייתי מעין פסיכולוגית צמודה. לא היה יום שהוא לא סיפר על הקרבות, על הגופות שהוא גירד מהטנק ומה שהוא עבר בחווה הסינית", אומרת סופי.

בשבועות האחרונים אירועי מלחמת יום כיפור עלו לדין מחודש בעקבות סדרת הטלוויזיה "שעת נעילה", המשודרת בערוץ כאן 11. הסדרה אינה חוסכת במראות קשים ומתארת היטב את הכאוס במהלך ימיה הראשונים של המלחמה, כאשר חיילים מופקרים לגורלם.

סופי מספרת כי הסדרה והדיונים בעקבותיה השפיעו על מיכאל. "חשבתי שהוא לא נחשף לתוכנית, אבל ראיתי שהוא התחיל לשתף הרבה חוויות ושאל את הבן שלי אם צפה בה. התחושות שלי אומרות שהוא צפה בסדרה. השילוב של הקורונה וההסתגרות יחד עם המצב הנפשי שלו, הקשה עליו מאוד", היא מספרת.

סופי עצמה צפתה בסדרה. "אני מזועזעת עכשיו עוד יותר. זה פשוט מה שקרה", היא אומרת, "היו לי חברים שנלחמו ברמת הגולן ואני חושבת ש'שעת נעילה' מספרת את הסיפור של המלחמה. אני חוויתי את המלחמה מכל הכיוונים. היום אנחנו רואים שהחיילים נלחמו שם לבד. הם נחשפו לכל הסיטואציה הזו לבד. הם אלה שלקחו את הפיקוד ועשו את הכול. הם נלחמו והמשיכו הלאה. לא היו טנקים לתגבר הלאה, זה היה להיות לבד במערכה".

בשנים האחרונות מרבה לסרי לעסוק במצבם של הלומי הקרב ומשפחותיהם ברשתות החברתיות ובמסגרת פעילותה בעמותת נט"ל. "אני מכירה נשים של הלומי קרב שמסתגרות. אני כותבת הרבה פוסטים בפייסבוק שאין מודעות לפוסט טראומה. אנשים לא מודעים למה האדם מרגיש ומה בני המשפחה שלו חווים. זה פשוט גורם להרס. כולם מסביב חווים את הפוסט טראומה של המלחמה", היא אומרת.